ECLI:LV:AT:2023:0525.11210003621.13.L
Lieta Nr. 11210003621, SKK-305/2023
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2023. gada 25. maijā

Senāts šādā sastāvā: senatori Aija Branta, Artūrs Freibergs un Sandra Kaija,

iepazinies ar apsūdzētā /pers. A/ aizstāves zvērinātas advokātes Ausmas Rozenbergas kasācijas sūdzību par Zemgales apgabaltiesas 2023. gada 13. marta lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Krimināļprocesa likuma 573.[1] panta pirmā daļa noteic, ka tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. pantā un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām vai ja kasācijas sūdzība vai protests iesniegts par tiesas nolēmumu, kas saskaņā ar likumu nav pārsūdzams.

Atbilstoši Krimināļprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Savukārt minētā panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Apsūdzētā /pers. A/ aizstāve kasācijas sūdzībā pamatā atkārtojusi apelācijas sūdzībā ietvertos argumentus par /pers. A/ nepamatotu atzīšanu par vainīgu, balstoties vienīgi uz cietušā /pers. B/ liecībām.

Atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka apsūdzētais /pers. A/ tiesiski un pamatoti atzīts par vainīgu viņam inkriminētajās noziedzīgajās darbībās un tās pareizi kvalificētas pēc Krimināllikuma 231. panta otrās daļas.

Izvērtējot apelācijas sūdzībā izvirzītos argumentus, apelācijas instances tiesa ir atzinusi, ka pirmās instances tiesa lietā iegūtos pierādījumus – cietušā /pers. B/, liecinieku /pers. C/, /pers. D/, /pers. E/, /pers. F/, /pers. G/ un /pers. H/ liecībās ietvertās ziņas par faktiem, videonovērošanas kameras ierakstos un protokolos par uzrādīšanu atpazīšanai pēc fotogrāfijām fiksēto – ir izvērtējusi atbilstoši Krimināļprocesa likuma 128. panta otrajā daļā noteiktajām prasībām, proti, to kopumā un savstarpējā sakarībā.

Senāts atzīst par nepamatotiem aizstāves kasācijas sūdzībā paustos apgalvojumus par Krimināļprocesa likuma 128. panta trešās daļas pārkāpumu, izvērtējot cietušā /pers. B/ liecības. No pirmās instances tiesas sprieduma konstatējams, ka, atzīstot par ticamām cietušā /pers. B/ liecības par /pers. A/ pret viņu vērstajām darbībām, tiesa cietušā liecībās ietvertās ziņas par faktiem vērtējusi kopsakarā ar liecinieka /pers. G/ liecībās ietvertajām ziņām par faktiem, kā arī ar videonovērošanas kamerā fiksēto. Savukārt apelācijas instances tiesa atzinusi, ka cietušā liecību vērtējumā pirmās instances tiesa nav pieļāvusi Krimināļprocesa likuma normu pārkāpumus.

Tāpat Senāts atzīst par kļūdainu aizstāves A. Rozenbergas kasācijas sūdzībā pausto viedokli, ka /pers. A/ nepamatoti atzīts par vainīgu Krimināllikuma 231. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, jo /pers. B/ nav nodarīti miesas bojājumi.

Senāts konstatē, ka /pers. A/ celta apsūdzība un ar pirmās instances tiesas spriedumu viņš atzīts par vainīgu huligānismā, kas izdarīts, lietojot miesas bojājumu nodarīšanai paredzētus priekšmetus, nevis par huligānismu, kas saistīts ar miesas bojājumu nodarīšanu. Senāts arī konstatē, ka pirmās instances tiesa, pamatojoties uz lietā iegūtajiem pierādījumiem – cietušā /pers. B/ liecībām, videonovērošanas kameras ierakstos un notikuma vietas apskatē fiksēto un eksperta 2021. gada 29. aprīļa atzinumā Nr. 21-282 secināto – atzinusi, ka ar apsūdzībā norādīto priekšmetu var nodarīt kaitējumu cietušā veselībai. Turklāt, pamatojot savu viedokli ar tiesu praksē izteiktajām atziņām, pirmās instances tiesa atzinusi, ka apsūdzībā norādītā priekšmeta izmantošana, proti, izšaušana nama kāpņu telpas griestos, atzīstama par minētā priekšmeta lietošanu Krimināllikuma 231. panta otrās daļas izpratnē.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ aizstāves A. Rozenbergas kasācijas sūdzībā izvirzītie argumenti pamatoti ar viņas subjektīvo viedokli par lietā iegūto pierādījumu vērtējumu. Pierādījumu ticamības jēdziens un novērtēšanas prasības ir noteiktas Krimināļprocesa likuma 128. pantā, savukārt izvēle, kuriem pierādījumiem ticēt, bet kuriem ne, ir tās tiesas kompetencē, kas izspriež lietu pēc būtības. Arī jautājums par to, vai lietā esošie pierādījumi ir vai nav pietiekami apsūdzētā vainīguma konstatēšanai, ir būtības jautājums, kas kasācijas instances tiesā nav pārbaudāms. Arī pierādījumu pietiekamības kritērijs ir saprātīgu šaubu esamība vai neesamība par apsūdzētā vainīgumu, kura izvērtēšana tāpat ir tās tiesas kompetencē, kas izskata lietu pēc būtības (*Senāta 2019. gada 27. decembra lēmuma lietā Nr. SKK-433/2019, ECLI:LV:AT:2019:1227.11089238414.8.L, 9. punkts*).

Līdz ar to Senāts atzīst, ka aizstāves kasācijas sūdzībā izteiktie argumenti pēc būtības ir saistīti ar vēlmi atkārtoti izvērtēt pierādījumus kasācijas instances tiesā un panākt apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Krimināļprocesa likuma 569. panta pirmajā un trešajā daļā noteikto.

Vienlaikus Senāts konstatē, ka aizstāve A. Rozenberga kasācijas sūdzībā formāli norādījusi uz /pers. A/ celtās apsūdzības neatbilstību Krimināļprocesa likuma 405. panta pirmās daļas 2. punktam.

No lietas materiāliem konstatējams, ka gan pirmās instances tiesa, gan apelācijas instances tiesa atzinusi, ka apsūdzētajam /pers. A/ celtajā apsūdzībā norādīti viņam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma faktiskie apstākļi, kas nosaka juridisko kvalifikāciju. Izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus, gan pirmās instances tiesa, gan apelācijas instances tiesa apsūdzētā /pers. A/ darbībās konstatējusi visas nepieciešamās un obligātās Krimināllikuma 231. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes. Turklāt no lietas materiāliem konstatējams, ka apelācijas sūdzībā netika apstrīdēta /pers. A/ celtās apsūdzības neatbilstība Krimināļprocesa likuma 405. panta prasībām.

Tādējādi konstatējams Krimināļprocesa likuma 573.[1] panta pirmajā daļā paredzētais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Pamatojoties uz Krimināļprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu un 573.[1] panta pirmo daļu, Senāts

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

A. Branta A. Freibergs S. Kaija